

sygn. akt VII U 791/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 20 lipca 2021 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

z 19 kwietnia 2021 r., znak (...)

o wypłatę emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że ustala, że wypłata emerytury J. B. nie podlega zawieszeniu;

II. wniosek J. B. zawarty w odwołaniu z 20 maja 2021 r. o wypłatę odsetek za opóźnienie przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W..

Sygn. akt VII U 791/21

UZASADNIENIE

20 maja 2021 r. J. B. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odwołanie od decyzji z 19 kwietnia 2021 r., znak: ENP/6/045243361 w przedmiocie przyznania mu prawa do emerytury od 1 marca 2021 r. i jednoczesnego jej zawieszenia z uwagi na zbieg z prawem do emerytury wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wyjaśnił, że służbę wojskową rozpoczął 1 sierpnia 1969 r. i po 34 latach jej trwania, zaczął pobierać świadczenie emerytalne na podstawie ustawy o zabezpieczeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin. Podkreślił, że po zakończeniu służby wojskowej kontynuował aktywność zawodową, jako pracownik cywilny wojska na różnych stanowiskach służbowych, a od otrzymywanego wynagrodzenia były odprowadzane należne składki na ubezpieczenia społeczne, co jednak nie miało przełożenia na wzrost wysokości emerytury wojskowej. W okresie od 1 lutego 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. był zatrudniony w 3 batalionie zabezpieczenia Dowództwa Wojsk Lądowych, a w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 31 marca 2014 r. - w Dowództwie Generalnym Rodzajów Sił Zbrojnych. Następnie był zatrudniony na podstawie umowy zawartej na czas określony od 1 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r. w Komendzie Głównej Żandarmerii Wojskowej. Jego sytuacja, zdaniem odwołującego, jest mniej korzystna niż sytuacja żołnierza, który zakończył służbę wojskową po 1999 r., gdyż w takim przypadku dalsza aktywność zawodowa po przejściu na wojskowe zaopatrzenie emerytalne umożliwi mu nabycie prawa do emerytury z FUS. W tym też kontekście zakaz wypłaty emerytury z FUS określony w art. 95 ustawy o emeryturach i rentach rażąco narusza art. 32 Konstytucji RP, gdyż różnicuje sytuację prawną emerytów mundurowych, ale również emerytów cywilnych i wojskowych. W końcowej części odwołania, ubezpieczony zwrócił się więc o zmianę skarżonej decyzji i odwieszenie wypłaty zawieszono świadczenia emerytalnego, obliczonego przez ZUS w wysokości 1283,37 zł. Wniósł także o przyznanie prawa odsetek za opóźnienie w wypłacie emerytury. Na poparcie swojego stanowiska przywołał utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych (odwołanie z dnia 20 maja 2021 r. k. 3-8 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając stanowisko organ rentowy wyjaśnił, że na mocy zaskarżonej decyzji przyznał wnioskodawcy emeryturę w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na fakt, że ubezpieczony pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego. Odnosząc się do argumentacji odwołującego organ rentowy powołał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin wskazując, że reguły obliczania emerytury wojskowej, o której mowa w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej dotyczą jedynie żołnierzy, którzy wstąpili do służby po 1 stycznia 1999 r. W rozpatrywanej sprawie odwołujący rozpoczął służbę wojskową 1 sierpnia 1969 r., zatem nie ma możliwości łączenia emerytury powszechnej z emeryturą wojskową (odpowiedź na odwołanie k. 13 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od 1 lutego 2004 r. Prawo do ww. emerytury zostało odwołującemu przyznane na podstawie decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z 18 lutego 2004 r. znak: (...) oraz na podstawie ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono okres 34 lat wysługi od 1 sierpnia 1969 r. do 31 sierpnia 2004 r. Na dzień przyznania odwołującemu emerytury jej wymiar procentowy wynosił 90,70%, przy zachowaniu zasady nie przekraczania podstawy wymiaru 75%. Wysokość emerytury wojskowej odwołującego na 1 lutego 2004 r. wynosiła 3955,61 zł (decyzja Dyrektora WBE w sprawie przyznania emerytury z 18 lutego 2004 r. k. 9-10 a.s., zaświadczenie z 1 kwietnia 2021 r. – nienumerowana karta akt emerytalnych WBE).

Po przejściu na emeryturę wojskową, J. B. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w okresie od 1 lutego 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. w 3 batalionie zabezpieczenia Dowództwa Wojsk Lądowych oraz w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 31 marca 2014 r. w Dowództwie Generalnym Rodzajów Sił Zbrojnych. Rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło za wypowiedzeniem umowy dokonany przez pracodawcę w trybie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. Następnie ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy zawartej na czas określony od 1 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r. w Komendzie Głównej Żandarmerii Wojskowej (odwołanie k. 3-8 a.s.).

18 marca 2021 r. odwołujący złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek – nienumerowane karty akt organu rentowego). Po rozpoznaniu wniosku ZUS II Oddział w W. wydał w 19 kwietnia 2021 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przyznał J. B. emeryturę od 1 marca 2021 r. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość emerytury w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 226 129,96 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 176,20 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 1283,37 zł. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia – emerytury wojskowej z Wojskowego Biura Emerytalnego, informując odwołującego, że może być wypłacone tylko jedno świadczenie wyższe lub wybrane przez odwołującego (decyzja ZUS z 19 kwietnia 2021 r., znak: (...) nienumerowane karty akt organu rentowego). J. B. odwołał się od ww. decyzji (odwołanie k. 3-8 a.s.).

J. B. nadal pobiera emeryturę wojskową i nie występował o jej zawieszenie (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach rentowych. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z 19 kwietnia 2021 r. jest uzasadnione.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wnosiły przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 2 ust. 2 z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2021 r. poz. 291 ze zm. – dalej jako ustawa emerytalna) świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W rozpatrywanej sprawie bezspornym jest, że odwołujący się J. B. ma przyznane prawo do emerytury wojskowej od 1 lutego 2004 r., a jednocześnie – z uwagi na podjęcie zatrudnienia po przejściu na emeryturę wojskową – nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. Na mocy zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu się prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym powołując się na treść ww. przepisów oraz wymienione okoliczności dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury wojskowej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich. Sąd miał przy tym na względzie, że organ rentowy ustalił wysokość emerytury odwołującego się w oparciu o okresy jego zatrudnienia w Dowództwie Wojsk Lądowych, Dowództwie Generalnym Rodzajów Sił Zbrojnych, a także w Komendzie Głównej Żandarmerii Wojskowej. Odwołujący nie kwestionował przy tym ani wysokości emerytury, ani też kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji, przyjętej przez organ rentowy. Stanowisko odwołującego skupiło się natomiast na zakwestionowaniu decyzji organu rentowego w części dotyczącej zawieszenia wypłaty emerytury.

Mając na uwadze powyższe, sąd zważył, że stanowisko organu rentowego jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści ww. przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do

emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych w odrębnych przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości, że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 u.e.r.f.u.s. wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 maja 2012 r., II UK 237/1, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych na tle odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. W wyroku z 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po 1 stycznia 1999 r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrost emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze.

Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazywał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną.

Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed 2 stycznia 1999 r. W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według

zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, LEX nr 2610283).

Sąd podziela powyższe stanowisko w całości jako znajdujące aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 17 września 2019r., IV U 498/19). Zważyć należy, że przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w zakresie sformułowania „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Zważyć należy, że okoliczności faktyczne i prawne sprawy, w której orzekł Sąd Najwyższy oraz sprawy niniejszej, są niemal tożsame. W sprawie tej skarżący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 23 latach służby, następnie złożył wniosek o doliczenie do wysługi emerytalnej stażu pracy podjętej po przejściu na emeryturę wojskową, w wyniku czego przysługująca mu emerytura osiągnęła maksymalną wartość 75% podstawy wymiaru. Jednocześnie organ rentowy odmówił mu wypłaty emerytury przyznanej z systemu powszechnego z uwagi na zbieg świadczeń. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej, przy czym podstawa wymiaru odwołującego na dzień przyznania mu emerytury wojskowej, z uwagi na 34-letni okres wysługi osiągnęła wartość 90,70% podstawy wymiaru i została ostatecznie zredukowana do 75% podstawy. Niewątpliwie zatem odwołujący osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a zatem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez niego dodatkowego okresu składkowego. W sytuacji niniejszej sprawy okres ten miał jednak charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami ww. ustawy pozostała część „cywilnego” stażu emerytalnego nie mogła zostać uwzględniona w algorytmie obliczania emerytury wojskowej.

Na tle powyższych okoliczności oraz w świetle prezentowanej wyżej interpretacji art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, sąd uznał za dopuszczalne pobieranie przez odwołującego równolegle dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej.

Mając zatem na względzie powyższe, sąd uwzględnił odwołanie J. B. i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z 19 kwietnia 2021 r., znak: (...) w ten sposób, że stwierdził, że emerytura przyznana odwołującemu nie podlega zawieszeniu, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

Odwołujący wniósł również o przyznanie na jego rzecz prawa do odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie świadczenia emerytalnego. W tym względzie, sąd miał na uwadze, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2011 r., sygn. akt II UK 360/10). Należy podkreślić kontrolną (następczą) funkcję postępowania sądowego i zasadę, że przedmiotem tego postępowania może być roszczenie, będące uprzednio przedmiotem rozpoznania przez organ rentowy. Dochodzenie przed sądem, czy to prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, czy odsetek od zaległego świadczenia, które nie były przedmiotem decyzji organu rentowego, jest - co do zasady – niedopuszczalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2008 r., II

UK 267/07 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 23 listopada 1999 r., II UKN 204/99). W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest merytoryczne rozpoznanie żądań, które wykraczają poza podstawę faktyczną decyzji zaskarżonej odwołaniem (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 1980 r., sygn. akt III URN 52/79 oraz z 29 września 2000 r., sygn. akt II UKN 759/99). Także żądanie ubezpieczonego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, a zostało zgłoszone w odwołaniu, czy w toku postępowania przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych, powinno być przekazane przez sąd do rozpoznania organowi rentowemu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 1999 r., sygn. I UKN 622/98). W rozpatrywanej sprawie, organ rentowy w decyzji z 19 kwietnia 2021 r. nie rozstrzygał merytorycznie w przedmiocie wniosku J. B. o prawo do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia emerytalnego. W związku z tym, że organ rentowy nie wydał w tym przedmiocie decyzji, to wniosek zawarty w odwołaniu z 20 maja 2021 r. należało przekazać do rozpoznania organowi rentowemu jako nowe żądanie na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Z treści tego przepisu wynika reguła, zgodnie z którą niedopuszczalne jest dochodzenie przed sądem żądania, które nie było rozpoznane przez organ rentowy. Żądanie, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, a zostało zgłoszone w odwołaniu lub w toku postępowania przed sądem, zostanie przekazane przez sąd do rozpoznania organowi rentowemu (wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 1999 r., II UKN 622/98). Powyższe znalazło odzwierciedlenie w pkt 2 sentencji wyroku.